

CARIT ET LAR FANØ FOLK. SØMANDSFORTÆLLING.

Pigen trak paa Skulderen. Hun gad ikke sva-
re ham og gik videre.

Lidt efter kom Mads forbi den gamle Mand.
„Hvor skal du hen? Du er saa pyntet,“ spurg-
te Se dig for.

Mads gjorde et Spring i Luften og slog ud
med Armene.

„Jeg skal til Gilde oppe paa Gaarden med
min lille Kæreste,“ sagde han.

„Var det hende, som gik her forbi for lidt si-
den?“

„Ja — og hun er den kønneste Pige paa den
hele Ø — den herligste tillige,“ sagde Mads Knap.
„Hun har nok givet eder min Nellik, for at I og
saa skulde have noget at fornøje eder over. Det
var kønt gjort.“

Den gamle støttede Hagen mod sin Stok og
rystede paa Hovedet.

„Hvor er I ellers fra?“ spurgte Mads.

„Derfra, hvor Gæssene gaa barbenede.“
Mads lo.

„Er der noget, jeg kan gøre for eder?“

„Giv mig en Drik Vand i mit Krus, Kilden
er langt borte, og mine Ben begynder at blive noget
luskeborne under mig.“

Mads saa henad Vejen efter Karen, tog saa
den gamle Tinkrus og hentede det fuldt af Vand
nede fra Kilden.

„Det skal du have Tak for,“ sagde Manden,
da han havde drukket. „Du er en retskaffen Karl.“

„Ja, det siger de rigtignok om mig,“ svarede
Mads frimodig.

„Hvad skal jeg nu give dig til Gengæld?“

„Ingenting,“ svarede Mads; „jeg har, hvad
jeg trænger til.“

„Sig ikke det!“ ytrede den gamle. „Jeg kan
i alt Fald give dig et godt Raad, det koster in-
genting, og det kan maaske komme dig til gode.“

„Lad mig høre det Raad,“ sagde Mads med
en tvivlende Mine.

„Se dig endnu bedre for, naar du giver dit Hjerte
bort,“ sagde den gamle og løftede Stokken i Vej-
ret. „Nu vil du gifte dig, aa ja! — det er et Baand,
let at binde, men svært at løse. Se dig for, — og
Vorherre være med dig!“

Dermed rejste Manden sig og gik. Mads blev
staaende og saa efter ham; han var bleven helt al-
vorlig til Mode. Da den gamle var kommen lidt
hen ad Vejen, vendte han sig om. Vinden bevæge-
de hans hvide Haar.

„Se dig for!“ raabte han endnu en Gang.
Hans Stemme, der nylig var hæs og rystende, lød
nu klar og tydelig. Han holdt Blomsten op i Luf-
ten, Solen skinnede paa den; den saa ud som det
røde Blod. — Mads glemte aldrig den Nellik.

Den gamle forsvandt mellem Klitterne.

Nogle Aar efter kom Mads kørende med et
Læs Tækketørv ind ad Nordby til. Der sad den
samme gamle Mand paa en Sten som første Gang,
de mødtes. Mads holdt stille foran ham.

„Tak for sidst!“ sagde han. „Det var nok
eder, jeg traf forgangen Aar, da vi skulde til Gil-
de ude paa Gaarden i Søndersø.“

„Det var saa,“ sagde Se dig for.

„I gav mig et Raad med paa Vejen.“

„Ja, det var ogsaa mig. — Hvordan er det
gaaet dig siden?“

„Det er gaaet saadan, at jeg tænkte paa eders
Raad den Aften, lige til jeg naaede Gildestuen.
Saa saa jeg mig for gennem Vinduet, før jeg gik
ind, og der dansede min Kæreste Galop
med Skræderens Hans. Saa saa jeg mig for nok en
Gang, da stod hun og fjantede med Niels Styrmand.
Han fik alle de Danse, hun havde lovet mig. — Hun
danser endnu med sin Niels, kan jeg tro, det vil
sige, de danser ind i Ulykken og slaas nok mere,
end de danser. — Jeg gik hjem og gjorde, som I
sagde: jeg saa big bedre for, før jeg gav min næ-
ste Blomst bort, og den fik en fattig Pige, Kir-
stine, hedder hun; men hun varer den, og nu blom-
strer det for os alle Vegne. Jeg stod mig godt ved
at følge eders Raad, om det end har langt Udsigt
til, at Kirsten og jeg kan komme sammen.“

„Ja, det er lettere at give andre et Raad end
selv at følge det,“ sagde den gamle Mand og rø-
kede med Hovedet.

„Vil I køre med?“ spurgte Mads.

„Ja Tak, mine Ben begynder at blive lidt sti-
ve under mig.“

Mads hjalp Se dig for op i Vognen. Saa kørte
de ind til Nordby.

II. NIX.

Kirstines Fader var Sømand. Han boede i Nord-
by paa Fanø og havde opslaaet en lille Hytte af
gamle Brædder ved Udgangsporten til Skibsværft-
et, som skaffede ham en Del Fortjeneste. Skibs-
bygger Sindberg havde stor Tillid til hans Paapas-
selighed og betroede ham blandt andet det æreful-
de Hverv at holde et vagt Øje med Folkenes Ar-
bejdsløshed, og Regnskab over de Timer, der for-
sømtes.

Kirstines Fader hed Jansen. Han vilde gerne
have sig en ny Jagt til Fiskeriet i Nordsøen, nu
han begyndte at blive lidt ældre. Han havde ikke
Penge nok til at faa den bygget, og saa tænkte
han, at naar Kirstine fik en dygtig Mand, kunde

de være halvt om Baaden. Kirstine var en god og
føjelig Pige, som alle holdt af. Hun havde blot een
Fejl, hun holdt af Mads Knap, som ikke duede,
det sagde de i det mindste gerne om ham, han eje-
de ingenting og talte daarligt for sig.

I Dag var det Lørdag, der skulde gøres Regn-
skab for den svundne Uge i gamle Jansens Kon-
tor, før Sindberg udbetalte Arbejderne deres Løn.
Folkene kom ind, en efter en, og modtog deres
Lønningsseddel. Jansen lod til at være i godt Hu-
mør den Lørdag, det var han altid, naar han kun-
de bringe Skibsbyggeren barv mange Forsømmel-
ser. Det indfaldne, barkedte Ansigt smilede, den
fedtede Halsklud var drevet agterud i Nakken,
men det angik jo ikke Folkenes Løn.

Blandt de sidste Arbejdere kom en ung Mand
ind, stærkt bygget, kulsort Haar, store, talende
Øjne. Han holdt med begge Hænder fast om sin
Straahat og rømmede sig uden at sige noget.

„Ja, ser du, lille Mads,“ sagde Jansen, „det
bliver i denne Uge lidt mindre for dig end ellers.
Du har forsømt en halv Dag og to Dage til Fro-
kosttid. Saa var det ogsaa Onsdag Morgen, du nok
først kom til Arbejde, efter at Klokken havde sla-
et otte.“

„Syv,“ svarede Mads og trykkede Buler i sin
Straahat.

„Otte, siger jeg, det staaer nøjagtig skrevet op
her i min Regnskabsbog.“

„Syv,“ gentog Mads og drejede hurtigere paa
Straahatten.

„Du løber efter Pigerne, Mads, og spadserer
med dem inde mellem Klitterne. Jeg ved alt og har
skarpe Øjne. Her har du din Lønningsseddel. Der
er draget fire Daler fra, saa er den Sag i Orden.
Hvorfor løb du ellers i Gaar og fik ikke sagt, hvad
du vilde? Kom frem med det, jeg er i godt Humør
og kan taale at høre dine Dumheder. Sæt dig ned!“

Mads blev blodrød. Han rømmede sig og drej-
ede endnu hurtigere paa Hatten, som om det var
den, hans Svar skulde krammes ud af.

„Jeg vilde gerne have Kirstine,“ sagde han
med svag Røst.

„Din Tosse,“ svarede Faderen. „Du kan da nok
begribe, at det ikke kan blive til noget? Naa, hvor-
for tier du? Kan du fatte det?“

„Ja nok, det er saa begribeligt.“

„Naa, hvad vil du saa?“

„Ja, det er da ogsaa sandt!“

Mads gik mod Døren med lange Skridt. Hen-
ne i den lave Aabning, udenfor hvilken det blaa
Hav skinnede mellem Marehalmklitterne, vendte
han sig om og spurgte:

„Kan det saa ikke blive til noget?“

„Naar du havde en god Skude og kunde sejle
op under Norge efter fuld Ladning, saa vilde vi
snakkes ved. Du ejer jo ikke mere end Maagen,
som lægger sine Æg derude i et Hul paa Klitterne
— det kan ikke blive til noget!“

Ude mellem Klitterne sad Kirstine og vente-
de paa Mads og pillede ved en Blomsterkvist, som
hun havde bragt med hjemmefra. Hvorhen hun saa,
var der Øde og Stillehed. Klitryg hævede sig over
Klitryg. Sand og Marehalm til alle Sider, hist og
her viste sig en mager opdyrket Plet Agerjord,
skærmet bag høje Diger af Græstørv mod Vesten-
vind og Flyvesand. Ingen Lyd afbrød Stilleheden
uden et klagende Vibeskridt, et brægende Faars
Kalden og den hule Bulden ude fra Revlerne.

Mads kom langsomt hen mod Kirstine. Da hun
saa ham, rejste hun sig, smilede og gik ham i Mø-
de. Synet af hans sørgmodige Ansigt standsede
hende. Hun rakte ham Haanden med Blomsterne.

„Hvordan gik det?“ spurgte hun.

Han stod lidt tavs, rystede paa Hovedet og
sagde omsider: „Nix.“

Hun spurgte endnu en Gang, hans hele Vel-
talendeh bestod i atter at ryste paa Hovedet og
gentage sit „Nix, Nix“ med større Fynd. Saa satte
han sig ned i Sandet ved hendes Side, med hendes
Haand i sin. Der laa et Barn Uskyld i det Blik,
hvormed hun betragtede ham over den mørke Ma-
ske, som Fanøpigens dækker sit Ansigt med, for at
skærme Huden mod Blæst og Sol.

De talte ikke meget. Det behøvedes ikke hel-
ler. Hengivenhed og Forsagelse var deres Verden,
og denne Aften var det kun bitre og alvorlige Tan-
ker, som sysselsatte dem. De øde, sandede Omgi-
velser, paa hvilke deres Blik hvilede, syntes at il-
lustrere deres Fremtid. Et ubeskriveligt Tungsind
afspejlede sig i hans mandige, solbrændte Ansigt,
Kirstine og han havde kendt hinanden fra de var
Børn, han ejede intet uden en gammel, svag Mo-
der, som han maatte forsørge, intet Lys, ingen Ud-
vej til Frelse. Aftenklokken ringede Solen ned.
Taagen kom ind over Land ude fra Havet.

„Nu maa jeg hjem og lave Vælling til Nad-
ver!“ sagde hun og rejste sig. Han knugede hen-
des Haand mellem begge sine og gik med lange
Skridt uden at sige Farvel til mellem Bankerne.
Mads blev ved at vandre fremad, til han naaede
den yderste Klitryg mod Havet. Her blev han
staaende og saa frem for sig, bredskuldret og ube-
vægelig, en Billedstøtte af Ungdom og Kraft med
Sandbanken til Sokkel. Pludselig løftede han begge
Arme mod den tunge, blaa-graa Himmel, Vinden be-
vægede hans mørke Haar, han rystede sine knytte-
de Næver mod Skyerne og udbrød med et stønnen-
de Skrig, der lød som et saaret Dyrs Klage: „Nix!
Nix!“ Saa kastede han sig ned, borede Hovedet
ind i Marehalm og hulkede om en hjælpeløs.

Kirstine blev staaende, hvor Mads havde for-
ladt hende og saa efter ham, til han forsvandt i
Skumringen. Derefter begav hun sig hjem.

En ældre Herre havde fra en nærliggende
Bank betragtet de unge Folk. Fannikerne kaldte

ham „Herren“. Han havde en Tidlang boet overe
paa Fanø, som den Gang sjælden modtog Besøg af
fremmede. Han nød nogen Anseelse i Nordby, Folk
stod stille, naar han kom forbi, hilste og sagde til
hinanden: „Der er han!“

Hver Dag spadserede han om nede paa Sind-
bergs Skibsværft og saa paa den ny Skonnert, der
om kort Tid var færdig til at løbe af Stabelen,
den, som for Øjeblikket gav Mads hans Udkomme
ved Skibsbyggeriet. Arbejderne lagde Mærke til,
at den fremmede ofte timevis kunde sidde paa en
Tømmerstabel og stirre frem for sig, medens han
sindig røg af en kort Kridtpibe. Han syntes ikke at
lagttage nogen bestemt, det skulde da være Stæ-
ren, der sad paa Fløjknappen og sang af fuld Hals
omkap med Mads Knaps ensformige Fløjten. Saa-
meget er blot vist, at Mads ofte blev rød af Und-
seelse, naar han saa op og troede at møde den gam-
le Herres alvorlige, forskende Blik, der syntes at
tælle Hammerslagene, han slog i Skibets Skrog.
Saa kunde det hændte, at den fremmede gik hen
og underholdt sig med Mads, det vil sige, han
spurgte og fik korte Enstavelser som Svar. En
Dag var han endog kommen ind i Mads' Hytte.
Her traf han den gamle Madam Knap, som sad i
Solen og spandt. Af hende fik han lidt efter lidt
Sønnens sørgelige Historie fortalt, den gamle Ko-
ne begyndte med et Suk og endte med en Velsig-
nelse over den trofaste Søn, der ofrede hende sin
Lykke.

Herren kom altsaa denne Aften frem igennem
Sandvejen mod Kirstine.

„Hvorfor er du saa bedrøvet,“ spurgte han ven-
lig.

Hun saa op og rystede paa Hovedet. Han gen-
tog sit Spørgsmaal.

„Aa jo endda!“ svarede hun, „der kunde væ-
re Grund til det.“

„Der skal lange Øjne til at se ind i Fremti-
den,“ sagde den gamle. „Kom op til mig hos Fær-
gemanden. Hvem kan vide det, maaske jeg finder
paa Raad.“ Saa tørrede Kirstine sine Øjne og
skyndte sig hjem at lave Vælling.

Samme Aften gik hun op til Færgegaarden;
den gamle Herre tog venlig mod hende, bød hende
Kaffe og hørte opmærksom til, medens hun med sin
fødepes ejendommelige Talemaade fortalte, hvad
der var hændet mellem Mads og hendes Fader.

„Det er jo en sørgelig Historie,“ sagde Her-
ren.

„Vi faar finde os i det,“ sagde hun.

„Hvad har I nu tænkt paa?“ spurgte han.

„Nu vil vi til at arbejde for Alvor. Jeg med
at vaske, han med at fiske. Om der gaar nogle Aar,
saa bedrer Lykken sig maaske; men vi maa tænke
paa Mads' Moder og hjælpe hende begge to, om
vi ellers kan komme ud af det.“

Den gamle Herre sad og betragtede hende
med sine klare Øjne.

„Du er en køn Pige,“ sagde han og klappede
hende under Hagen. „Jeg kunde have Lyst til at
gøre noget for dig. I næste Uge rejser jeg hjem
til København. Kunde du have Lyst til at følge
med. Du skulde faa kønne Klæder og din gode
Dag derovre i Lys og Herlighed. Penge blev der
nok ogsaa Raad for, og naar du saa var ked af
at tjene mig, kunde du jo rejse hjem og gifte dig
med Mads.“

Kirstine saa forundret paa den gamle Mand.
„Aa, nej, jeg bliver helst her hos Mads' Mo-
der, medens han er ude paa Fiskeri; det blev syt-
ten Daler, jeg tjente sidste Sommer ved Vaskeri,
og han satte lige saa meget ind, maaske det ser
bedre ud for os om tre, fire Aar.“

„Naa, saa du vil ikke følge med mig. Du er
vel bange, jeg skal drive Kæresteri med dig; men
om saa var, du, saa er jeg den Mand, som lukker
Gærdet efter mig, naar jeg har brudt igennem.
Hvad om jeg gav dig en køn lille Skude til at drive
Fiskeri med, saa vidt driver I det aldrig med eders
Sparen sammen!“

„Aa nej, aa nej!“ udbrød hun og strakte beg-
ge Hænderne frem for sig. „Det bliver med Mads,
naar Vorherre vil det, eller aldrig med nogen.“

„Ja, gaa saa din Vej!“ sagde den gamle Her-
re og rynkede Brynet. „Hvad vil du her hos mig.“
Han lukkede Døren op. Udenfor stod Opvarnings-
pigen og lurede. Hun lo, da Kirstine smuttede forbi.

Den fremmede holdt meget af at tale med
Folk, som han mødte undervejs. Næste Aften stod
han nede ved Skibsværftet og saa i Skumringen
paa det blege Skær, der stredede frem fra Kahyt-
terne i de smaa Fartøjer; Lyset spejlede sig i det
mørke Vand og forsvandt igen. Tovene klaprede,
Bløkke og Fløje pib ynkligt under Vindstødene.
Den gamle Herre blev staaende, krumbøjet og uan-
selig. Pludselig gned han sig fornøjet i Hænderne,
som om han undfangede en god Ide.

„Det skal du lille Knægt have dig en Rigsort
for,“ sagde han til en Dreng, der kom forbi og
svingede med en Mælkespand i Haanden. Drengen
tog Pengestykket, vejede det i Mørket og sagde:

„De vil nok snyde mig, det er jo kun en Kob-
berskilling.“

Herren lo og sagde: „Det er ret, se dig for,
saa forser du dig ikke!“ Drengen fik sin Rigsort
og gik.

Lidt efter kom Maleren ned fra den nye Skon-
nert.

Den fremmede standsede ham.

„Saa silde paa Færde i Aften, Mester. Hvordan
gaar det med Forretningen?“ spurgte han.

(Fortsættes)

BØGER TIL JULEN.

NOGLE GODE KRISTELIGE BØGER.
(Alle indbundne.)

Jesu Liv

i Billeder af Carl Bloch med Tekst af Skovgaard-
Petersen. Stort Kvarformat. En ualmindelig
smuk Gavebog. Pris \$4.80.

For os...

Betragtninger over Jesu Lidelse. Af Olfert
Ricard. \$2.40.

Bibelsk Skatkatte.

Et lille Uddrag af Dr. Martin Luthers Skrif-
ter til hver Dag i Aaret, knyttet til et lille Bi-
belord. \$2.00.

Hvad staaer der skrevet?

En populær Troselære af Past. C. Asschenfeldt-
Hansen. 559 store Sider. \$2.50.

Bibelen Herlighed.

En kort Oversigt over den hellige Skrifts Bø-
ger og deres Indhold til Vejledning for Bibellæ-
sere. Af C. Asschenfeldt-Hansen. \$1.25.

Naaden og Sandheden.

En Aargang Prædikener af Past. C. Mac,
Formand for Den indre Mission i Danmark. Ny
Udgave 1918. \$4.00.

Thibiteren Elias.

To og tredive opbyggelige Betragtninger i
Tilknytning til den bibelske Bortgang om Pro-
fets Liv og Virksomhed. Af Dr. Fr. Wilhelm
Krummacker. 640 Sider. Store, klare Typer. Pris
kun \$1.50.

Frelse.

Troselære for Løgnfolk af Past. Chr. Lyng-
e. 455 Sider. Shirtsbind. \$1.50.

Kender du Landet?

Billeder fra det forfættede Land til Forkla-
ring af den hellige Skrift. Af Ludvig Schneller,
forhen Præst i Bethlehem. 362 Sider Oktav.
Smukt og solidt indb. \$2.00.

Alverden for Kristus.

Beretning om Verdensmissionskonferencen i
Edinburg. Ved Prof. J. H. Blegen. 346 Sider. So-
lidt indbundet. Kun \$1.00.

Den hellige Krig.

Hvorledes den blev ført af Jesus Kristus,
den evige og almægtige Konge imod Djævelen,
Mærkets Fyrste, om og over den menneskelige
Sjæl. Af John Bunyan. Illustreret. \$1.00.

Vink.

Vejledning til Gennemlæsning af den hellige
Skrift. Af Pastor G. B. Christiansen. 285 Sider.
Smukt og stærkt Bind. Speciepris \$1.00.

Dansk luthersk Mission i Amerika.

I Tiden før 1884. Af Prof. P. S. Vig. Med
Billeder fra ældre og nyere Tid. Smukt og so-
lidt indbundet. \$1.00.

Luthers Liv.

Fortalt for Ungdommen af Prof. N. P. Lang.
En Bog der bør ejes og læses af enhver ung
dansk Lutheraner. Pris kun 50 Cents.

Augustins Bekendelser.

Bearbejdet ved Pastor G. Mynster. 343 Sider.
Kun 65 Cents.

Ansgars Levned.

Af Rimbert. Oversat af P. A. Fenger. Bear-
bejdet af Past. G. Munster. Forord af Prof.
Oirik. Pris 65 Cents.

Kristelige Fortællinger.

En Krise	2.00
Solopgang	1.50
Paa Himmelvejen	1.00
Rosenkransen	1.00
Roxy50
Ester Ried50
Fate Veninder50
Tre Menneskebørn50
Genspejling50
Titus, en Korsets Fælle50
Robert50
Morgengry50
Herrens Gerninger50
Familien Channing	1.00
Fra Vingegaarden50

Børnebøger.

Ved skiftende Belysning40
Hvorfor græder Bedstemor15
Fire Fortællinger25
Seks Fortællinger25
Fred paa Jord25
En Juleejse20
Elses Juleferie15
Julefortællinger for Børn10
Julebog for Børn I10
Ære være Gud!10

Indbundne Aargange af „Børnebladet“.

Aargangene 1912—1913—1914—1915—1916—
1917 og 1918 faas til følgende Priser:
Kartonneret 0.75 pr. Aargang.
Solidt indb. 1.25 pr. Aargang.

Foruden den ovenfor nævnte have et bety-
deligt Udvalg af andre Børnebøger, men ikke i
tilstrækkeligt Antal til, at vi tør avertere dem
særskilt. Om nogen vil foretrække et større Ud-
valg og vil overlade Valget til os, saa opgiv om-
trentlig Pris og vi imødekommer gerne et saa-
dant Krav. Skulde man paa den Maade faa no-
get, man af en eller anden Grund ikke kan bruge,
saa kan det altid ombyttes med noget andet.

Salmebøger og Sangbøger

Særlig egnet til Gavebøger.
Salmebog for Kirke og Hjem, Nr. 30, Udga-
ven med Tekster. Ægte bøjeligt Marokko med
Guldsnit. \$2.75.

Nr. 30 U. T. Samme som Nr. 30 men uden
Tekster. \$2.50.

Sangeren Nr. 15. Udgaaven med Noder. Sort
Marokko, Guldsnit. \$2.50.

Sangeren Nr. 12. Lommeformat. Sort Cha-
grin, Guldsnit. \$1.00.

Navn paasat i Guld 20 Cents ekstra.

VÆGGEKORT.

Væggekort med Bibelsprog haves i betyde-
ligt Udvalg paa Dansk og Engelsk til 5,
10, 15, 20 og 25 Cents pr. Stk. Ved Partikøb kan
der faas forholdsvis stor Rabat. Bestil sorteret
til opgaven Pris.

Bogmærker.

Sædeles smukke smaa Bogmærker, af fint
Karton med Bibelsprog og Billeder i Vandfarve-
tryk. Faas kun med engelsk Tekst. 10 i en Kon-
volut for 25 Cents